REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2021/931 AL COMISIEI

din 1 martie 2021

de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care specifică metoda de identificare a tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate cu unul sau mai mulți determinanți de risc semnificativi în sensul articolului 277 alineatul (5), formula pentru a calcula delta reglementat al opțiunilor call și put încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii și metoda pentru a stabili dacă o tranzacție este o poziție lungă sau scurtă pe determinantul de risc principal sau pe cel mai semnificativ determinant de risc într-o anumită categorie de risc în sensul articolului 279a alineatul (3) literele (a) și (b) în cadrul abordării standardizate pentru riscul de credit al contrapărții

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ([1]), în special articolul 277 alineatul (5) al treilea paragraf și articolul 279a alineatul (3) al treilea paragraf,

întrucât:

(1) Instituțiile ar trebui să identifice determinanții de risc ai unei tranzacții cu instrumente financiare derivate prin calcularea determinanților de risc de care depind fluxurile de trezorerie ale tranzacției respective. Pentru a se asigura că instituțiile aplică o abordare armonizată pentru a realiza această identificare, acestea ar trebui cel puțin să aibă în vedere determinanții de risc enumerați în partea a treia titlul IV capitolul 1a secțiunea 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) Metoda de identificare a tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate care au un singur determinant de risc semnificativ, în scopul încadrării respectivelor tranzacții cu instrumente financiare derivate în categoria de risc relevantă, ar trebui să fie simplă pentru toate cazurile în care principalul și singurul determinant de risc semnificativ al tranzacției cu instrumente financiare derivate este imediat identificabil pe baza naturii și a fluxurilor de trezorerie ale tranzacției respective.

(3) Swapurile pe rata dobânzii în monede diferite sunt utilizate de instituții pentru a acoperi riscul valutar care decurge din finanțarea sau din investițiile în valute. Deși aceste tranzacții depind în primul rând de determinanții de risc valutar, este posibil ca acestea să depindă și de alți determinanți de risc, precum determinanții de risc de rată a dobânzii. Totuși, întrucât experiența de pe piață arată că efectul acestor alți determinanți de risc este foarte adesea nesemnificativ pentru aceste tipuri specifice de tranzacții, faptul că o tranzacție aparține acestui tip ar trebui să fie suficient pentru a identifica tranzacția ca fiind o tranzacție cu instrumente financiare derivate cu un singur determinant de risc semnificativ.

(4) Indiferent de natura și de fluxurile de trezorerie ale unei tranzacții cu instrumente financiare derivate, ratele dobânzii utilizate pentru actualizarea fluxurilor de trezorerie ale tranzacției („rata de actualizare") nu ar trebui să fie considerate un determinant de risc semnificativ. Obligarea instituțiilor să țină cont de rata de actualizare în cadrul metodei de identificare a tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate cu un singur determinant de risc semnificativ ar fi disproporționată și împovărătoare, deoarece experiența arată că acest determinant de risc are, de obicei, un efect mai limitat asupra valorii tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate decât ceilalți determinanți de risc de la care provin fluxurile lor de trezorerie.

(5) În cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate care au mai mult de un determinant de risc, instituțiile ar trebui să țină cont de sensibilitățile și de volatilitatea instrumentului-suport pentru a identifica determinanții de risc care sunt semnificativi în fiecare categorie de risc și determinantul de risc cel mai semnificativ din fiecare categorie de risc.

(6) În cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate care au mai mult de un determinant de risc și atunci când acești determinanți de risc se referă la categorii de risc diferite, este posibil să nu se poată concluziona care determinant de risc este semnificativ, chiar și după ce s-a ținut cont de sensibilitățile și de volatilitatea instrumentului-suport al tranzacției. În astfel de cazuri, instituțiile ar trebui, ca abordare de rezervă simplă și prudentă, să ia în considerare toți determinanții de risc semnificativi ai tranzacției și să încadreze, în consecință, tranzacția cu instrumente financiare derivate în categoriile de risc care corespund determinanților de risc respectivi, pe baza celor mai semnificativi determinanți de risc din fiecare categorie de risc.

([1]) JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

(7) Metoda de identificare a tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate cu un singur determinant de risc semnificativ ar trebui aplicată doar în momentul inițierii, în cazul în aceste tranzacții cu instrumente financiare derivate au fost identificate la inițiere ca având un singur determinant de risc, întrucât acel unic determinant de risc este o caracteristică de bază a tranzacțiilor respective și, prin urmare, nu se preconizează modificarea acestuia. În cazul în care, la inițiere, tranzacțiile cu instrumente financiare derivate au fost identificate ca având mai mult de un determinant de risc, procesul de identificare a determinanților de risc semnificativi și a celui mai semnificativ determinant de risc ar trebui realizat trimestrial, astfel încât orice modificare a tranzacțiilor respective să poată fi reflectată în mod corespunzător în încadrarea respectivelor tranzacții cu instrumente financiare derivate în categoriile de risc relevante.

(8) Articolul 279a alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 prevede că formula care trebuie utilizată pentru a calcula delta reglementat al opțiunilor call și put, atunci când sunt încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii care este compatibilă cu condițiile de piață în care ratele dobânzii pot fi negative, trebuie să fie specificată în conformitate cu evoluțiile internaționale în materie de reglementare. La 22 martie 2018, Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară (BCBS) ([2]) a publicat documentul intitulat „Întrebări frecvente cu privire la abordarea standardizată Basel III pentru evaluarea expunerilor la riscul de credit al contrapărții", în care a explicat că delta reglementat pentru opțiunile pe rata dobânzii în cazul unui mediu cu rate negative ale dobânzii ar trebui determinat printr-o formulă specifică, în care ratei dobânzii la vedere sau la termen și prețului de exercitare al opțiunii utilizate în formulă li se aplică un factor de decalare (λ), pentru a se asigura că respectiva rată a dobânzii la vedere sau la termen și respectivul preț de exercitare a opțiunii sunt pozitive.

(9) Pentru a da valori pozitive ratei dobânzii la vedere sau la termen și prețului de exercitare a opțiunii, ar trebui ca factorul de decalare λ să fie destul de mare pentru a le permite instituțiilor să calculeze delta reglementat al unei tranzacții prin formula prevăzută la articolul 279a alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, dar, în același timp, destul de mic pentru a nu introduce un element de subiectivitate inutil în rezultatul calculului delta reglementat.

(10) Volatilitatea reglementată, care este unul dintre parametrii pentru calcularea delta reglementat, ar trebui determinată prin formula specifică pentru calcularea delta reglementat pentru opțiunile put și call din categoria de risc de rată a dobânzii. În acest sens, valoarea volatilității reglementate pentru opțiunile put și call din categoria de risc de rată a dobânzii, astfel cum este determinată în standardele internaționale adoptate de BCBS, este considerată adecvată pentru utilizarea sa în temeiul dreptului Uniunii.

(11) Pentru a le permite instituțiilor să determine dacă o tranzacție este o poziție lungă sau scurtă pe determinantul de risc principal, pe un determinant de risc semnificativ sau pe determinantul de risc cel mai semnificativ într-o anumită categorie de risc, ar trebui să se precizeze ce informații referitoare la tranzacție ar trebui să utilizeze instituțiile pentru a face această determinare. Pentru a se evita sarcinile inutile impuse instituțiilor, ar trebui să li se permită acestora să utilizeze aceleași informații pe care le utilizează și pentru identificarea determinanților de risc semnificativi.

(12) Prezentul regulament se bazează pe proiectele de standarde tehnice de reglementare transmise Comisiei de Autoritatea Bancară Europeană.

(13) Autoritatea Bancară Europeană a organizat consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de reglementare pe care se bazează prezentul regulament, a analizat costurile și beneficiile potențiale implicate și a solicitat avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar, instituit în conformitate cu articolul 37 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 ([3]),

([2]) Întrebări frecvente cu privire la abordarea standardizată Basel III pentru evaluarea expunerilor la riscul de credit al contrapărții, 22 martie 2018.

([3]) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL 1

Metoda de identificare a tranzacțiilor cu un singur determinant de risc semnificativ, a tranzacțiilor cu mai mult de un determinant de risc semnificativ și de identificare a celui mai semnificativ dintre respectivii determinanți de risc

Articolul 1

Metoda de identificare a determinanților de risc ai unei tranzacții cu instrumente financiare derivate

(1) În vederea identificării tranzacțiilor cu un singur determinant de risc semnificativ și a tranzacțiilor cu mai mult de un determinant de risc semnificativ, instituțiile trebuie să identifice, la inițierea fiecărei tranzacții, toți determinanții de risc ai tranzacției, prin identificarea determinanților de risc de care depind fluxurile de trezorerie ale tranzacției respective, ținând cont cel puțin de determinanții de risc menționați la articolele 325l-325q din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Determinanții de risc identificați de instituții sunt determinanții de risc ai tranzacției.

(2) Instituțiile nu trebuie să considere determinanții de risc ai ratei dobânzii utilizați pentru actualizarea fluxurilor de trezorerie ale tranzacției ca fiind determinanții de risc ai tranzacției.

Articolul 2

Metoda de identificare a tranzacțiilor cu un singur determinant de risc semnificativ

(1) După identificarea tuturor determinanților de risc ai unei tranzacții în conformitate cu articolul 1, instituțiile trebuie să identifice, la inițierea fiecărei tranzacții, tranzacțiile care au un singur determinant de risc semnificativ, aplicând următorii pași:

(a) în cazul în care fluxurile de trezorerie ale tranzacției depind exclusiv de un singur determinant de risc care aparține uneia dintre categoriile de risc menționate la articolul 277 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile identifică respectivul determinant de risc ca fiind singurul determinant de risc semnificativ al tranzacției respective;

(b) în cazul în care fluxurile de trezorerie ale tranzacției depind de mai mult de un determinant de risc, iar instituțiile au identificat doar un singur determinant de risc al tranzacției respective ca fiind semnificativ, fie prin metoda prevăzută la articolul 4 alineatul (3), fie prin metoda prevăzută la articolul 4 alineatul (4), instituțiile identifică respectivul determinant de risc ca fiind singurul determinant de risc semnificativ al tranzacției respective.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), pentru swapurile încrucișate pe rata dobânzii menționate la punctul 2 litera (a) din anexa II la Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile pot identifica determinantul de risc valutar ca fiind singurul determinant de risc semnificativ al tranzacției respective.

Articolul 3

Metoda de identificare a tranzacțiilor cu mai mult de un determinant de risc semnificativ

În sensul articolului 277 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile identifică toate tranzacțiile, altele decât cele menționate la articolul 2, ca fiind tranzacții cu mai mult de un determinant de risc semnificativ.

Articolul 4

Metoda de identificare a determinanților de risc semnificativi și a celui mai semnificativ dintre determinanții de risc respectivi

(1) După identificarea tuturor determinanților de risc ai unei tranzacții în conformitate cu articolul 1 și în cazul în care fluxurile de trezorerie ale tranzacției depind de mai mult de un determinant de risc, instituțiile identifică determinanții de risc semnificativi și pe cel mai semnificativ dintre respectivii determinanți de risc prin aplicarea uneia dintre metodele prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), după caz.

(2) Instituțiile aplică următoarele etape la inițierea tranzacției:

(a) iau în considerare toți determinanții de risc ai tranzacției identificați în conformitate cu procedura menționată la articolul 1 ca fiind determinanți de risc semnificativi;

(b) pentru fiecare categorie de risc care corespunde respectivilor determinanți de risc semnificativi, identifică, drept cel mai semnificativ determinant de risc, determinantul de risc care corespunde celei mai mari majorări pentru categoria de risc, dintre cele menționate la articolele 280a-280f din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(3) Instituțiile aplică următoarele etape la inițierea tranzacției și, ulterior, cel puțin trimestrial:

(a) calculează sensibilitățile la riscul delta, în conformitate cu articolul 325r din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pentru fiecare determinant de risc identificat în conformitate cu articolul 1 din prezentul regulament;

(b) calculează sensibilitățile ponderate prin formula prevăzută la articolul 325f alineatul (6) din regulamentul menționat, pe baza sensibilităților calculate în conformitate cu litera (a);

(c) pentru fiecare dintre categoriile de risc menționate la articolul 277 alineatul (1) din regulamentul respectiv, calculează cerința de fonduri proprii specifică unei clase de risc pentru riscul de piață, prin formula prevăzută la articolul 325f alineatul (8) din regulamentul respectiv, pe baza tuturor sensibilităților ponderate menționate la litera (b) ale determinanților de risc care au fost încadrați în categoria de risc respectivă;

(d) ierarhizează toate cerințele de fonduri proprii specifice unei clase de risc pentru riscul de piață menționate la litera (c) de la cea mai mare la cea mai mică în valoare absolută, pentru a obține un șir descrescător monoton de termeni, unde termenul a_1 este cea mai mare valoare absolută, a_2 este următoarea și așa mai departe;

(e) pentru fiecare termen a_i calculat și ierarhizat în conformitate cu litera (d) și în ordinea care rezultă în urma ierarhizării, verifică dacă este îndeplinită următoarea condiție:

$$\frac{\sum_{j=1}^{i} a_j}{\sum_{k=1}^{6} a_k} < Y\%$$

unde:

i = indicele care desemnează categoriile de risc menționate la articolul 277 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ierarhizate în conformitate cu litera (d) și în ordinea care rezultă în urma ierarhizării respective;

Y % = 60 %;

(f) consideră ca fiind semnificativi:

(i) determinanții de risc care corespund categoriilor de risc pentru care este îndeplinită condiția prevăzută la litera (e) de la prezentul alineat;

(ii) determinanții de risc care corespund primei categorii de risc pentru care condiția respectivă nu este îndeplinită;

(g) verifică, pentru fiecare dintre categoriile de risc care corespund determinanților de risc care nu sunt semnificativi în conformitate cu litera (f), dacă termenul a_i corespunzător îndeplinește următoarea condiție:

$$\frac{a_i}{\sum_{k=1}^{6} a_k} \geq Z\%$$

unde:

i = indicele care desemnează categoriile de risc menționate la articolul 277 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ierarhizate în conformitate cu litera (d) și în ordinea care rezultă în urma ierarhizării respective și care corespund determinanților de risc care nu sunt semnificativi în conformitate cu litera (f);

Z % = 30 %;

(h) în plus față de determinanții de risc semnificativi identificați în conformitate cu litera (f), consideră că sunt determinanți de risc semnificativi și determinanții de risc care corespund categoriilor de risc pentru care este îndeplinită condiția prevăzută la litera (g);

(i) pentru fiecare dintre categoriile de risc menționate la literele (f) și (h), consideră că cel mai semnificativ determinant de risc pentru categoria de risc respectivă este determinantul de risc care corespunde celei mai mari valori absolute a sensibilităților ponderate menționate la litera (b).

4. Instituțiile care fie îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, fie sunt scutite de cerința de raportare în conformitate cu articolul 325a alineatul (1) din regulamentul respectiv pot identifica cel mai semnificativ determinant de risc prin aplicarea următoarelor etape la inițierea tranzacției și, ulterior, cel puțin trimestrial:

(a) calculează majorările per categorie de risc menționate la articolele 280a-280f din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, după caz, pentru fiecare determinant de risc identificat în conformitate cu articolul 1. În cazul în care mai mulți determinanți de risc identificați în conformitate cu articolul 1 au fost încadrați în aceeași categorie de risc, instituțiile păstrează, pentru aplicarea literei (b), determinantul de risc din categoria de risc care corespunde celei mai mari majorări pentru categoria de risc din categoria de risc respectivă;

(b) aplică etapele prevăzute la alineatul (3) literele (d)-(h), termenii utilizați în etapele respective fiind bazați pe majorările per categorie de risc calculate în conformitate cu litera (a) de la prezentul alineat;

(c) stabilesc, ca fiind cei mai semnificativi determinanți de risc din categoriile de risc relevante, determinanții de risc semnificativi identificați prin metoda menționată la litera (b).

CAPITOLUL 2

Formula care trebuie utilizată pentru a calcula delta reglementat al opțiunilor call și put încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii și volatilitatea reglementată adecvată pentru formula respectivă și metoda pentru a determina dacă o tranzacție este o poziție lungă sau scurtă pe determinantul de risc principal sau pe determinantul de risc cel mai semnificativ dintr-o anumită categorie de risc

Articolul 5

Formula de utilizat pentru a calcula delta reglementat al opțiunilor call și put încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii și volatilitatea reglementată adecvată pentru această formulă

(1) Instituțiile calculează delta reglementat (δ) al opțiunilor call și put, atunci când sunt încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii care este compatibilă cu condiții de piață în care ratele dobânzii pot fi negative, după cum urmează:

$$\delta = sign \cdot N\left(type \cdot \frac{\ln\left(\left(P+\lambda\right)/\left(K+\lambda\right)\right) + 0.5 \cdot \sigma^2 \cdot T}{\sigma \cdot \sqrt{T}}\right)$$

unde:

$type\ (tipul) = \begin{cases} -1 \text{ dacă tranzacția este o opțiune put} \\ +1 \text{ dacă tranzacția este o opțiune call} \end{cases}$

$sign\ (semnul) = \begin{cases} -1 \text{ dacă tranzacția este o opțiune call vândută sau o opțiune put cumpărată} \\ +1 \text{ dacă tranzacția este o opțiune put vândută sau o opțiune call cumpărată} \end{cases}$

$N(x)$ = funcția de distribuție cumulativă a unei variabile aleatoare normale standard care exprimă probabilitatea ca o variabilă aleatoare normal distribuită, cu media zero și varianța 1, să fie mai mică sau egală cu „x”;

P = prețul la vedere sau la termen al instrumentului-suport al opțiunii;

K = prețul de exercitare a opțiunii;

T = data de expirare a opțiunii, exprimată în ani utilizând convenția relevantă privind zilele lucrătoare;

λ = factorul de decalare adecvat pentru a transforma atât P, cât și K în valori pozitive, determinat în conformitate cu alineatul (2);

σ = volatilitatea reglementată a opțiunii, determinată în conformitate cu alineatul (3).

(2) În sensul alineatului (1), instituțiile calculează factorul de decalare (λ) pentru orice opțiune call și put după cum urmează:

$\lambda_j = \max(threshold - \min(P_j, K_j), 0)$

unde:

P_j = prețul la vedere sau la termen al instrumentului-suport al opțiunii *j*;

K_j = prețul de exercitare a opțiunii *j*;

Threshold (pragul) = 0.10 %

(3) În sensul alineatului (1), instituțiile determină volatilitatea reglementată a opțiunii pe baza categoriei de risc a tranzacției și a naturii instrumentului-suport al opțiunii în conformitate cu tabelul următor:

Tabel

Categoria de risc	Instrumentul-suport	Volatilitatea reglementată
Rata dobânzii	Toate	50 %

Articolul 6

Metode pentru a stabili dacă o tranzacție este o poziție lungă sau scurtă pe determinantul de risc principal sau pe cel mai semnificativ determinant de risc într-o anumită categorie de risc

Instituțiile determină dacă o tranzacție este o poziție lungă sau scurtă pe determinantul de risc principal sau pe cel mai semnificativ determinant de risc într-o anumită categorie de risc prin aplicarea uneia dintre următoarele metode:

(a) calculează sensibilitățile la riscul delta al respectivilor determinanți de risc în conformitate cu articolul 325r din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și identifică tranzacția ca fiind o poziție lungă pe un determinant de risc în cazul în care sensibilitatea la riscul delta corespunzătoare este pozitivă, respectiv ca fiind o poziție scurtă în cazul în care sensibilitatea la riscul delta corespunzătoare este negativă;

(b) evaluează dependența structurii fluxurilor de trezorerie ale tranzacțiilor de determinantul de risc respectiv sau scopul de acoperire al tranzacției în ceea ce privește determinantul de risc respectiv și, pe baza acestei evaluări, identifică tranzacția ca fiind o poziție lungă, respectiv o poziție scurtă.

Articolul 7

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 1 martie 2021.

Pentru Comisie
Președintele
Ursula VON DER LEYEN